

Entrem a la Seva Presència amb Accions de Gràcies

Franklin J. Morgan M.D

Christian Science Sentinel. 20 de Novembre del 1909

El “qui remercia” és definit com: el qui és “Pregonament sensible a la gentilesa rebuda i ben predisposat a reconèixer-la; agraït, com ara, un esperit agraït.” “L'Acció de Gràcies” és definida com: “Expressió d'agraïment, reconeixement de la gentilesa; sobretot l'agraïment a Déu.” St. Pau diu: “Perquè tot el què Déu ha creat és bo, i no s'ha de rebutjar res si en fem una acció de gràcies.”

El mot “agraïment” com a sinònim d'acció de gràcies, interpreta de manera més adient i justa el veritable pensament tocant a aquest tema, com n'és testimoni aquesta ampla definició: “Un sentit de valoració dels favors rebuts i de bona voluntat vers el benefactor. L'agraïment és la resposta natural del cor vers la gentilesa que es dóna o es rep.” L'autora de *Ciència i Salut amb la Clau de les Escriptures* a la pàgina 3 hi defineix ben clar el sentit escriptural de l'agraïment – i en aquest cas de l'acció de gràcies –: “L'agraïment és molt més que una expressió verbal de remerciament. L'acció expressa més agraïment que la paraula.” I a l'altra pàgina hi diu, “No n'hi ha prou del culte extern per a expressar l'agraïment sincer que ve del cor.” És bo també, en aquest context, d'estudiar els mots que tenen un sentit oposat. “Desagraïment” és definit com: “Poc disposat a reciprocari; poc o gens sensible a la gentilesa.” Sèneca ha dit; “El desagraïment és, de tots els crims, el que hem de tenir pel més venial dels altres, i pel nostre més imperdonable.” La Sra. Eddy associa el desagraïment a la injustícia, la sensualitat, l'odi, la cobejança, lligats amb la traïció i l'encalçament de Jesús. (Aneu a *Ciència i Salut* p.47, 94)

Havent segellat el fat de Daniel i quan eren a punt de ficar-lo a la cova dels lleons, Daniel “va pregar i agrair al seu Déu com feia sempre.” Jesús, el gran Mestre encetà la seva demostració sobre la malaltia i la mort amb “Pare, t'agraeixo que sempre m'escoltis.” Pau exhorta als Colossencs “Pregueu sense aturador, i vetlleu amb accions de gràcies.” Aconsellà als Efesis que “fossin agraïts a Déu per tot;” i als Tessalonicencs els hi digué: “Doneu gràcies en tota ocasió, perquè aquesta és la voluntat de Déu.” La Bíblia va prenyada del pensament que **l'agraïment és una condició mental necessària per a gaudir de l'afluència de l'ajut, del guiatge i de la cura divines.** Pau ens diu que hauríem d'agrair sense aturador - “per tota cosa” i “en tota cosa,” - perquè va d'acord amb la llei divina; fent esment de

la qualitat del pensament que expressa un sentit de valoració pregona, i el just reconeixement de Déu com el Donador de tots els dons bons.

És ben palès que el Salmista com a mestre sabia prou bé com n'era de cabdal aquesta amigable i conformable condició de la ment quan cercava de purificar i enlairar les ments de la gent exhortant-los a cantar, a lloar i agrair. La seva manera d'adreçar-s'hi, “Anem ... ,” és el preludi d'un marc mental gentil, benvolent i que mena, que aplega en unitat de pensament, i pressuposa el desig just, el maldar per bandejar tots i cada un d'aquests trets de la ment mortal, l'odi, la malícia, l'enveja, la gelosia, la revenja, l'egoisme, puix “són enemics de Déu.” **Entrar a la presència de Déu amb accions de gràcies o agraïment vol dir de ben segur rebre una benedicció divina – ser guarit de tota malaltia mental i física; ser fet sencer del tot; ser regenerat, sense límit d'edat, de temps, de lloc, de circumstància ni de condició;** de fet, és impensable que hom pugui atansar-se a la presència de l'Amor diví i no rebre'n les benediccions que Déu, que és Amor, pot atorgar i atorga.

A més de l'admonició Bíblica d'“agrair,” l'experiència humana ens forneix proves a desdir dels beneficis que se'n deriven d'aquesta actitud i qualitat del pensament humà. És ben clar que qui conrea el veritable esperit d'agraïment és l'individu més afortunat i content; i tal com diuen planerament les definicions, l'assoliment d'aquest estat mental és digne de l'apiració més noble i del maldar constant de tot ésser humà.

Fa dos mil anys que la Bíblia, benvolent, promet i assegura a la humanitat que Déu “és un ajut sempre present a l'hora de les tribulacions;” que “no fa diferències de persones;” ni refusa el bé a ningú. La teologia escolàstica encara proclama aquestes promeses divines, però no se n'ha sortit de fer-les pràctiques ni de posar-les a l'abast de la humanitat sofrent, i per culpa d'això més d'un patidor desafortunat ha perdut l'esma. Per aquesta gent, l'adveniment de la Ciència Cristiana, en sadollar pràcticament aquestes promeses, és el despuntar d'un nou dia. Els milers que en són testimoni forneixen la irrefutable evidència de la seva vàlua. Aquesta prova pràctica de la Ciència Cristiana és en si mateixa una raó prou gran per lloar i agrair Déu com el donador de tot el bé, i per agrair de cor a la qui, per la seva puresa de pensament, integritat de propòsit, fidelitat a la veritat, i pregonesa d'amor, fôu bona d'“Entrar a la Seva presència” i rebre la paraula revelada que, avui com a l'antigor, guareix “tota mena de malalties,” i deslliura el captiu.

L'esperit d'acció de gràcies és pels estudiants de la Ciència Cristiana la llei d'harmonia de la seva benança. L'experiència els hi ha ensenyat que com més a cor que vols lloen Déu per les benaurances que la Ciència Cristiana els hi forneix, i com més obeeixen el manament, “Cerqueu primer el regne de Déu, i la seva bonesa,” més a desdir reben el bé de la baldor infinita. Els Científics Cristians saben la veritat del què ensenya la Sra. Eddy, que “l'Ànima té recursos infinits per a beneir la humanitat,” i que al servei del nostre Creador, “donar no ens fa més pobres ni ser gasius no ens fa més rics.” (Ciència i Salut p.60,79). Donar generosament de tot no ens pren res, ans hi afegeix a la capacitat i a l'oportunitat de rebre. Aquesta saviesa de generositat i gentilesa ha de ser també el donar un got d'aigua fresca en nom del Crist, perdonar els nostres deutors, bandejar els punts de vista i les creences més estimades del pretés coneixement humà, i segar els lligams de les limitacions dels sentits.

Aquesta ampla via d'agraïment a la Ciència Cristiana, que ens mena a la presència del tot bo, tot veritat, tot intel.ligència, i tot amor, és ara i sempre de franc i sense entrebancs per tothom qui triï d'entrar al camí que mena als “prats deliciosos” de la gràcia abundosa, i “a tocar de les aigües encalmades” del sosteniment viu; i els qui reben la influència redemptora i guaridora de l'Amor omnipotent, entren dins la joia del Senyor mercès a les benaurances infinites que la Ciència Cristiana els hi forneix als homes i a les dones aquí i ara.